

Dendrobium thyrsiflorum Rchb.f. 1875

TOUKOKUU 2006

(Synonyymejä: *Callista amabilis* Lour. 1790; *Dendrobium amabile* O'Brien 1909; *Dendrobium galliceanum* Linden 1890)

© Teksti ja kuva Mikael Englund

Alkuperä

Laji kasvaa luonnonvaraisena Kaakkois-Aasiassa, Myanmarissa (Burmassa), Thaimaassa ja Kiinassa mm. Himalajan rinteillä. *D. thyrsiflorum* viihtyy 1200–2000 metrin korkeudessa sekä havu- että lehtipuiden epifyytinä. Ilmasto on kasvin esiintymisalueilla kesällä kuuma, mutta talvella viileä ja selvästi kuivempi.

D. thyrsiflorum on luonnonlaji, enkä ole törmännyt kaupallisiin hybrideihin, alalajeihin tai vakiintuneisiin variantteihin. *Dendrobium thyrsiflorum* x *farmeri* on Thaimaassa esiintyvä luonnonhybridi.

Kuvaus

D. thyrsiflorum kasvattaa useita 30–45 cm pitkiä suvulle tyypillisen näköisiä pseudobulbeja, joissakin lähteissä puhutaan jopa 60 cm pitkistä ”puikoista”.

Lehdet putoavat aikanaan, mutta varret eivät lakastu

ja kukat ilmaantuvat nimenomaan lehtensä pudottaneisiin varsiin, ylimpien entisten lehtihankojen kohdalle.

Kukat ovat 10–25 cm pitkissä nuokkuvissa tertuissa, joissa kussakin on 10–30 noin 4 cm:n läpimittaista kukkaa.

Kukat ovat kermanvalkoiset lukuun ottamatta karvaista huulta, joka on lämpimän kellanoranssi. Kukkaterttuja on kasvin koosta tietenkään riippuen useita – olen nähnyt kuvia kasveista, joissa on parikymmentäkin kukkaterttua.

Kukkia saattaa siis yhdessä kasviyksilössä olla useita satoja, ja kukkiva kasvi onkin mielestäni hyvin näyttävä.

Kukat tuoksuvat voimakkaasti. Tuoksu muistuttaa lähinnä hunajaa – nimenomaan sellaista kovaa kotimaista purkkihunajaa, jossa on selvä mehiläisvahan aromi. Valitettavasti kukat eivät ole kovin pitkäikäisiä;

kirjallisuudessa mainitaan kukinta-ajaksi 1–2 viikkoa.

Kasvatus

Eri lähteistä löytämäni kasvatusohjeet vaihtelevat valitettavasti jonkin verran tämänkin lajin kohdalla. Laji viihtyy tai ainakin pärjää viileässä talvella. Valoa saa olla etenkin talvella runsaasti. Keväällä ja kesällä kukinnan jälkeen aktiivisen kasvun aikana kasvi pidetään kosteana ja lannoitetaan viikoittain. Talvella vettä annetaan vain vähän, ja kasvi saa välillä kuivua kunnolla. Kasvualustaksi sopii normaali epifyyttimateriaali.

Hankin oman kasvini vuonna 2004 yhdistyksen yhteistilauksesta Kennneriltä. Kasvissa oli yksi iso lehdellinen varsi ja toinen pieni kasvussa oleva sekä hieman masentavan näköinen nippu lehdettömiä puikkoja. Kasvi sai viettää kesän 2004 ulkona pienen vaahteran alaoksilla roikkuvassa ampelissa. Syksyllä otin sen viherhuoneeseen ja kastelin kohtuullisesti vuodenvaihteeseen asti. Sen jälkeen annoin vain niukalti vettä ja sumutin silloin tällöin. Lämpötila oli viherhuoneessani useimpia orkideoja silmälläpitäen ajoittain jopa alempi kuin mistään suosituksista olen lukenut; päivisin noin 10 asteen korvilla ja öisin kovalla pakkasella viiden asteen

vaiheilla. Tämä ehkä aiheuttikin joillain lajeilla kukinnan viivästymistä, mutta ei kyllä sanottavammin muita ongelmia. *D. thyrsoflorum* kukkasilmut alkoivat kehittyä huhtikuussa ja kukinta alkoi toukokuun puolivälissä (2005).

D. thyrsoflorum kukki reilut kaksi viikkoa, minkä jälkeen kasvi oli syyskuun alkuun asti ulkona varjoisessa paikassa. Kesän 2005 aikana ilmaantui kaksi uutta suurta vartta. Tänä keväänä ilmestyi muutamia kukkasilmuja kuten edellisvuonnakin, mutta ne kuivuivat heti aloitettua kastelun – ilmeisesti sittenkin liian aikaisin. Kirjallisuuden maininnat aivan kuivasta lepoajasta kukkimisen edellytyksenä kannattaa siis ottaa vakavasti.
